



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobkyně: J. Z.
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30. 4. 2019,
č. j. 33658/2019/ODSH/11,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále v textu i jen jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 5. 6. 2018, č. j. OSA/P-1229/17-D/24, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o

silničním provozu“), kterého se dopustila žalobkyně z nedbalosti tím, že dne 4. 9. 2017 v době okolo 17:56 hodin jela v obci Pardubice, na pozemní komunikaci ulice Svobody (u domu č. p. 2401), ve směru jízdy ke kruhovému objezdu na ul. S. K. Neumanna, rychlostí 109 km/h, čímž překročila v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h nejméně o 55 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$); výše popsáním jednáním porušila ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu: „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.*“ Za přestupek byla uložena žalobkyni pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně vymezila v žalobě v podstatě tři žalobní body. V prvním, označeném jako „*Zákaz činnosti*“, namítla, že jí byl uložen plošný zákaz řízení všech motorových vozidel, přičemž „*ale nebylo prokázáno, že by k tomu byly splněny podmínky*“. Namítla, že výrok je neurčitý, když z něj není zřejmé, zda se vztahuje pouze na pozemní komunikace nebo i mimo ně. Poté v žalobním bodu, označeném jako „*Námítka podjatosti*“, uvedla, že ve správním řízení vznesla námitku podjatosti jak proti správnímu orgánu II. stupně, tak proti správnímu orgánu stupně I., a tvrdila, že se s námitkami správní orgány vůbec nevypořádaly, anebo se vypořádaly nesprávně, námitka směřovala proti všem zaměstnancům žalovaného, tedy i proti řediteli žalovaného, v tom případě mělo rozhodovat Ministerstvo dopravy. K tomu právní zástupce žalobkyně, známý nejen zdejšímu soudu svým účelovým a obstrukčním jednáním (jak bude konkrétně dále uvedeno), uváděl pro něj typickou „košatou“ argumentaci s citací různých judikátů. Žalobkyně tvrdila v tomto žalobním bodě, že v případě žalobce se jednalo o systémovou podjatost, kdy „*z povahy věci mají všichni zaměstnanci správního orgánu zájem na tom, aby nebyla podjatost odhalena*“. Tento závěr vztahovala žalobkyně i k řediteli žalovaného. Konečně v třetím žalobním bodě, označeném jako „*Rozhodnutí žalovaného učiněné a podepsané nikoliv oprávněnou úřední osobou a osobou, která není seznámena se spisovým materiálem*“, žalobkyně namítla, že rozhodnutí doručené žalobkyni bylo opatřeno podpisovou doložkou, kde byl uveden Mgr. A. K., vedoucí oddělení dopravy, avšak oprávněnou úřední osobou byla Mgr. I. K. a ta podle žalobkyně měla rozhodnutí podepsat. K tomu uvedla různé hypotetické otázky, např. „*co ostatní vedoucí oddělení dělají*“, spekovala bez předložení důkazů o tom, že „*kontrolují pracovní dobu podržovaných, zda vůbec pracují a schvalují výsledky jejich práce a povolují výstup práce mimo oddělení a úřad*“ a dospívala k různým, jí nedoloženým tvrzením, jakože „*skutečně nelze mít za to, že by vedoucí oddělení sám četl podrobně všechny spisy, ve kterých jemu svěřené oddělení má rozhodnout a v těchto spisech činil skutečně samostatné rozhodnutí*“ atd. atd.

2. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
3. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně -

vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).

4. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 0/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

5. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této

povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

6. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

7. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
8. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

9. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

10. Nejprve je třeba konstatovat, že je již notorietou, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, tyto velmi často nikoliv náhodou zastupuje v přestupkovém řízení zmocněnec Ing. J. a následně žaloby podával v minulosti advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak jmenovaný zmocněnec, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou typizované námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit od povinnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu.

11. Krajský soud tedy nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval v přestupkovém řízení žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As

63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu [22] rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp. zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).

12. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp. zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „složku“ s tím, že ji pouze „*z dálky ukázal advokátovi*“. Naopak tento soudce mu umožnil nahlédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.

13. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existenci této složky je soudcem zastršován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námitky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém

smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obyčejné podání námítky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námítky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námítku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pomínou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vybrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námítky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námítkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námítky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

14. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se

nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „*nacistické diktatury*“ či „*diktatury proletariátu*“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „*složku*“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.

15. V dané věci rozhodoval soud v nepřítomnosti žalobkyně a jejího advokáta, a to z následujících důvodů:

Jak to bývá již u advokáta Mgr. Václava Voříška zvykem, krátce před zahájením jednání, den před konáním jednání v 14:27 hod. došla soudu datová zpráva obsahující žádost o odročení jednání z důvodu „*pracovní neschopnosti Mgr. Václava Voříška*“, bez dalších údajů o jeho údajné nemoci, přiloženo k této žádosti bylo Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 30. 9. 2019 (dále i jen „*potvrzení*“). Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že takto postupoval jmenovaný advokát ve věcech jím zastupovaných naprosto obdobným způsobem, např. ve věcech sp. zn. 52 A 105/2016, 52 A 7/2017, 52 A 71/2016, 52 A 72/2016, 52 A 79/2016, 52 A 49/2017, kdy těsně před zahájením jednání došla vždy soudu žádost o odročení jednání ze zdravotních důvodů, která buď nebyla doložena lékařským potvrzením a nevyplýval z ní druh „*zdravotního postižení*“ jmenovaného advokáta, anebo, jako v tomto případě, byla doložena údajně lékařským potvrzením, ale nevyplýval z něj údaj o tom, že nemoc brání Mgr. Voříškovi účastnit se jednání. Soud není povolán k hodnocení schopnosti údajně nemocného advokáta dostavit se k soudnímu jednání a zastoupit při něm žalobkyni, to není po odborné stránce otázka právní, ale medicínská. Soud není oprávněn posuzovat charakter onemocnění a suplovat odborné znalosti lékaře a pouze podle diagnózy uvedené na potvrzení lékaře posuzovat otázku, zda advokát byl či nebyl schopen se k jednání soudu dostavit a zastoupit při něm žalobkyni. Ostatně žádná diagnóza sama o sobě bez dalšího neurčuje, zda daná nemoc takové činnosti brání či nebrání. Jmenovaný advokát sice soudu sdělil, že diagnóza na zmíněném potvrzení je diagnózou o druhu nemoci, tj. že se jedná o chřipku, avšak z tohoto potvrzení nevyplývá, že Mgr. Voříšek nebyl schopen se k soudu dostavit a účastnit se jednání. Navíc Mgr. Voříšek neposkytl soudu před konáním jednání ani reálnou možnost ověřit si skutečnosti jím tvrzené, zejména údaje na zmíněném potvrzení, údaje na razítku toho, kdo vystavil potvrzení, jsou nečitelné a v návrhu na odročení jednání sice jmenovaný advokát soudu sděluje, že se jedná o potvrzení o jeho pracovní neschopnosti vystavené jeho „*praktickou dlouholetou lékařkou*“, ale její jméno a příjmení s adresou zdravotnického zařízení neuvedl. Navíc údaj o rodném čísle je nereálný (711506/1869). Potvrzení bylo vystaveno již 30. 9. 2019, ale soudu jej advokát Mgr. Voříšek zaslal až den před konáním jednání odpoledne, kdy musel předpokládat, že soud nebude schopen si údaje jím tvrzené ověřit, a to tím spíše, kdy žádné bližší údaje o jeho „*praktické dlouholeté lékařce*“ sám v návrhu na odročení jednání neuvedl a nejsou ani zjištělné z potvrzení.

16. Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo a rovněž to vyplývá i z rozhodovací činnosti NSS, že tento advokát je již dostatečně znám svými snahami o obstrukční protahování a maření jednání, srov. např. usnesení NSS č. j. Nao 169/2017, dále Nao 122/2017 – 136, č. j. Nao 118/2017 – 45, atd., přičemž v nedávné době tento advokát volil účelovou a procesní strategii, zejména ve věcech přestupků a správních deliktů, kdy přebíral zastoupení od advokáta Mgr. Jaroslava Topola, podával obsáhlé účelové námitky

podjatosti vůči soudci JUDr. Janu Dvořákovi a z jeho strany došlo ke zneužití tohoto procesního institutu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, ve kterém NSS konstatoval, že tento advokát maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 1175/2017 - 161, bylo jeho tvrzení v námitce podjatosti vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“). Dokonce i při jednání se snažil protahovat soudní jednání, což bylo hodnoceno např. v rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 79, dále pak v usnesení NSS sp. zn. Nao 169/2017).

17. Poté, kdy s těmito námitkami podjatosti a mařením soudních jednání nebyl tento advokát úspěšný, začal volit jinou procesní strategii, a to tak, že opakovaně stejným způsobem, těsně před zahájením jednání zašle soudu datovou zprávou žádost o odročení jednání ze zdravotních důvodů, bez uvedení jeho konkrétních zdravotních potíží, sice s potvrzením od lékaře, jako v projednávané věci, a to o tom, že je práce neschopen od 30. 9. 2019 (vystaveno údajně dne 30. 9. 2019), tedy soud neměl možnost si pravdivost údajů v potvrzení uvedených ověřit. Zmíněné potvrzení soudu advokát Mgr. Voříšek zaslal až den před konáním jednání odpoledne, kdy musel předpokládat, že soud nebude schopen si údaje jím tvrzené ověřit, a to tím spíše, kdy žádné bližší údaje o jeho „*praktické dlouholeté lékařce*“ sám v návrhu na odročení jednání neuvedl a nejsou ani zjištělné z potvrzení. Zároveň jako obvykle není v tomto potvrzení uvedeno, zda nemoc bránila Mgr. Voříškovi účastnit se soudního jednání. Nelze navíc přehlédnout i skutečnost, že před zasláním uvedeného potvrzení, dne 25. 9. 2019 předložil Mgr. Voříšek soudu své podání, v němž vyslovil souhlas s konáním jednání v nepřítomnosti, a že se omlouvá z účasti na jednání z důvodu kolize s jednáním u soudu v Českých Budějovicích, a poté, těsně před konáním jednání, bez bližšího vysvětlení a bez udání důvodu „*zničehonic*“ své procesní stanovisko mění a požaduje odročení jednání.
18. Jednání lze odročit jen z důležitého důvodu, přičemž tento důvod musí být sdělen a řádně doložen. Pouze na základě konkrétních okolností může soud dovodit, zda uplatněná omluva je důvodná (srov. např. usnesení NS ČR ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. 31 Cdo 2432/1998). Ačkoliv důležitým důvodem vedoucím k odročení ústního jednání může být i zdravotní indispozice účastníka či jeho právního zástupce (srov. např. nálezy ÚS sp. zn. 136/99), rovněž tuto skutečnost je třeba soudu náležitě doložit a musí z ní být patrné, že neúčast účastníka při jednání je hodnověrná a není pouze účelová, respektive jejím cílem není dále prodlužovat řízení (srov. např. usnesení ÚS sp. zn. II. ÚS 3576/14). Na tomto místě je třeba pro úplnost dodat, že zdravotní indispozice nelze dokládat pouze potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti, neboť to se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovněprávní účely. Potvrzení lékaře, že je pacient práce neschopným ještě nevypovídá o tom, že není schopen dostavit se k veřejnému zasedání. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musí být vedle dokladu o pracovní neschopnosti soudu předložena aktuální lékařská zpráva ohledně zdravotního stavu; v opačném případě ji nelze považovat za relevantní (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1717/09).
19. Konečně je třeba připomenout, že není povinností soudu, pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o soudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu

přizpůsobil režim svého pracovního dne (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3736/11).

20. V případě této žádosti o odročení je třeba ji vnímat v kontextu dosavadního účelového jednání tohoto zástupce s tím, že postup Mgr. Voříška nevybočuje z dosavadních jeho pokusů o maření soudních jednání z obdobných důvodů, kdy jeho předchozí neúspěšné pokusy hodnotil NSS ve své judikatuře takto:

21. NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl k této obstrukční a účelové činnosti Mgr. Voříška, mající za cíl mařit soudní jednání, následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

22. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č.j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: *„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“*

23. Navíc, rovněž v neposlední řadě, tento advokát má jednak koncipientku Mgr. M. K., jak soud zjistil ze seznamu advokátů na www stránkách České advokátní komory. I kdyby teoreticky i tento koncipient nemohl v substituci advokáta Mgr. Václava Voříška zastupovat, tak v České republice činí počet advokátů několik tisíc (loni jich bylo přes 9.000) a jistě nic nebránilo, aby si Mgr. Václav Voříšek zajistil substituci některým z nich (např. Mgr. Topolem, který rovněž zastupoval v obdobných věcech u zdejšího soudu s tím, že Mgr. Václava Voříška pravidelně zastupoval Mgr. Jaroslav Topol v substituci, tedy v dané věci tomu mohlo být jednou výjimečně naopak). V uvedeném podání ze dne 1. 10. 2019 sice jmenovaný advokát tvrdí, že koncipientka Mgr. K. se nemůže účastnit jednání, protože je v Německu a soud si to může ověřit, a že jedině Mgr. Voříšek nebo tato

koncipientka jsou schopni kvalifikovaně zastoupit žalobkyni, ale určitě stejně tak kvalitně by byl schopen zastoupit žalobkyni Mgr. Jaroslav Topol, který je známý všem soudům v ČR svým hojným zastupováním v obdobných věcech.

24. Soud proto hodnotil zmíněný návrh na odročení jednání za účelový, se snahou o oddálení vydání rozhodnutí ve věci samé.
25. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: *„S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát "v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta". Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“* (srov. nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18).
26. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.
27. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení:
- „Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejrůznější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, čj. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“*
28. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:
29. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel

soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: „*Platba zmrdům z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.*“.

30. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlídnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokey.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“

31. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za „*podjatou svini*“, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: „*SOP P. M. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svine XY, tak jedu na soud a dostane kotel.*“ Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví zmíněným P. K., předsedou představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K. označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhružku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 55 A 37/2019-21, Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.ř.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhružku napsal do zmíněné

zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhrůžku v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. Nejvyšší správní soud označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhrůžku vůči soudu, přičemž *„vulgarita a výhrůžnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“*. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu [19] zmíněného rozsudku uvedl: *„a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.ř.s. Ze strany stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobkyně zvolila obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jim vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení účelových a spekulativních námitek, které byly obsaženy i v dané žalobě.*

32. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

33. I v předmětné žalobě nevybočil zástupce žalobce ze svých účelových, spekulativních a obstrukčních úvah, které uvádí v obdobných věcech jak v přestupkových řízeních, tak i v žalobách proti rozhodnutí správních orgánů typizovaně, a to s jediným cílem, zbavit žalobce odpovědnosti za skutečně spáchaný přestupek. V dané věci zřejmě zástupce žalobce již skoro rezignoval na tuto činnost tím, že řadu námitek, které vznesl zmocněnec žalobce Ing. J. v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, již v žalobě neuvádí a nepolemizuje se závěry žalovaného, když pouze setrvává na dvou námitkách, které jsou uvedeny ve dvou žalobních bodech (zákaz činnosti a námitka podjatosti) a připojuje k nim další námitku, rovněž účelového charakteru, v níž zpochybňuje podpis žalovaného rozhodnutí. Tedy intenzita účelové obhajoby žalobce v tomto případě ve srovnání s jinými obdobnými věcmi je evidentně nižší, a to zřejmě z důvodu dobře zpracovaného odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž žalovaný se s jednotlivými námitkami směřujícími proti postupu zasahujících policistů, zpochybňujícími měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem, podrobně a správně vypořádal. Zástupce žalobce zřejmě nenašel ani odvalu a nevznesl argumenty, které by byly schopny zpochybnit závěry žalovaného, týkající se těchto námitek vznesených v přestupkovém řízení (např. námitka, že měření rychlosti nelze provádět skrytým způsobem, zpochybnění obecné úpravy nejvyšší dovolené rychlosti, ověření rychloměru atd.). Žalovaný se s podobnými námitkami ve své činnosti setkal, což dal zástupci žalobce v odůvodnění rozhodnutí patřičným způsobem najevo s tím, že se jedná o výše zmíněné typizované námitky, používané zmíněným zmocněncem a zástupcem žalobce za jediným účelem, tj. zbavit žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek. Krajský soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje. K tomu je třeba uvést, že tento přestupek byl velmi závažný, kdy v obci se žalobce řtil rychlostí 109 km/h, přičemž se jednalo o obec Pardubice, čili jednal velmi nebezpečně a zcela nezodpovědně, přičemž nepochybně jeho nepochopitelným jednáním došlo k výraznému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Zřejmě žalobce evidentně spoléhal, či musel spoléhat, na své pojištění proti pokutám a vůbec nepočítal s tím, že by měl jako ostatní účastníci silničního provozu dodržovat pravidla silničního provozu. Jak jinak si vysvětlit jeho jednání, ostatně sám k důvodu svého chování neuvedl jediný argument a naopak slepě věří svému pojištění proti pokutám a svěřil vše do účelové a obstrukční „péče“ zmíněných zástupců jako osob spojených s pojišťováním řidičů proti pokutám. To je nepochybně velice společensky nebezpečné jednání a již z tohoto důvodu nelze takové osobě a zmíněnému bezprecedentnímu chování poskytovat stejnou právní ochranu jako jiným řidičům. Kdyby takto postupovali všichni řidiči a spoléhali na své pojištění, tak by, v nadsázce řečeno, v podstatě bylo možné zrušit vše, co chrání a zajišťuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tedy například pravidla silničního provozu a další související právní předpisy, dokonce i snad samotnou dopravní policii, a ani rychloměry by v motorových vozidlech nebyly potřeba. V tom právě spočívá velké nebezpečí zmíněné činnosti spolupracujících osob v oblasti pojištění řidičů proti pokutám. Ostatně, jak již soud výše uvedl, toto zdůraznil i NSS ve své judikatuře. Tím spíše se krajský soud nebude podrobně zabývat účelovou argumentací žalobce a vyvracet účelová tvrzení jeho zástupce,

a navíc s přihlédnutím k tomu, že v případě prvních dvou žalobních bodů se s odvolacími námitkami vypořádal správně žalovaný. Ostatně, jak soud již výše uvedl: „Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 6. 6. 2015, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9). Krajský soud se tedy pouze zaměřil na to, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný a nebude reagovat na polemiku žalobce, resp. zástupce žalobce, s odůvodněním žalovaného rozhodnutí, a to tím spíše, když se jedná o účelové námitky, které „typizovaně“ uvádí zástupce žalobce i v jiných případech, jak je soudu známo z vlastní rozhodovací praxe.

34. V prvním žalobním bodu v podstatě žalobce zpochybňuje nepřímou závěry žalovaného, ve kterých se ten vypořádal s námitkou žalobce o tom, že mu byl uložen „plošný zákaz řízení všech motorových vozidel“. S těmito závěry v podstatě zástupce žalobce polemizuje a kvalita a význam jeho argumentace jsou v podstatě nulové. Jedná se o uměle vytvořenou účelovou argumentaci, přičemž tuto soud není povinen „vyvracet“, protože pro vypořádání tohoto žalobního bodu plně postačuje to, že žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí dostatečně přesvědčivou a správnou argumentaci k této námitce, ostatně jedná se o typizovanou námitku, se kterou se již vypořádával i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Proto krajský soud pouze uvádí ze žalovaného rozhodnutí následující závěry: „Odvolací orgán předně uvádí, že zákaz činnosti byl uložen v souladu se zákonem, přičemž správní orgán I. stupně řádně uvedl i dle jakých ustanovení byl uložen. Obvyklé tvrzení zmocněnce obviněné, že zákaz činnosti měl být uložen pouze pro určité skupiny řidičského oprávnění, odporuje samotnému principu tohoto správního trestu, tedy zasáhnout citelně do sféry účastníků, aby se do budoucna vyvarovali obdobného závažného porušování pravidel silničního provozu, přičemž stejného jednání by se mohli dopustit při řízení jakéhokoli motorového vozidla spadajícího i do jiných kategorií; přičemž účelem tohoto správního trestu je též ochrana ostatních účastníků silničního provozu (zákaz činnosti je ukládán pouze za nejzávažnější přestupky proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích). Není přitom bez zajímavosti, že obviněná získala řidičské oprávnění pro všechny tři skupiny řidičského oprávnění v jeden den, a to z důvodu uznatelnosti těchto skupin – tedy nesložila tři zkoušky pro každou skupinu zvlášť.“ Výstižný je i závěr žalovaného o tom, že: „Z obsahu doplnění odvolání je zjevné, že zmocněnci obviněné je naprosto zřejmé, na jaké území a na řízení jakých motorových vozidel se zákaz řízení vztahuje. Námitky působí toliko účelově, je zjevná snaha o dezinterpretaci jasného textu. Odvolací orgán proto pouze lakonicky konstatuje, že působnost zákona o silničním provozu je uvedena v ust. § 1 tohoto zákona, kde je pod písmenem a) explicitně stanoveno, že zákon upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích. Stejně tak je zjevné, že zakázat lze pouze ty činnosti, k nimž je třeba veřejnoprávní oprávnění (srov. ust. § 47 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), tedy týká se pouze těch motorových vozidel, pro jejichž řízení je třeba být držitelem řidičského oprávnění, které je právě oním veřejnoprávním oprávněním, což je ale dle obsahu této námitky zmocněnci obviněné zcela zřejmé. Námitky jsou tak zcela nedůvodné a odvolací orgán se jimi nebude hlouběji zabývat.“ K tomu krajský soud dodává, že takovou důkladnou argumentaci považuje za zcela správnou a též se nebude „hlouběji zabývat“ účelovými „moudry“ zástupce žalobce, která mají pouze symbolický význam. Bylo na žalobci, resp. na jeho zástupci, aby výše uvedenou argumentaci žalovaného vyvrátil nějakou konkrétní a hlavně relevantní námitkou, ten se však pouze zmohl na další své vlastní neškodné úvahy, které míří mimo argumentaci žalovaného. Zástupce žalobce tak zcela pomíjí to, že jeho

argumentace by měla především vyvracet závěry žalovaného, nikoliv ale tím způsobem, že se k ní v podstatě „vymlčí“.

35. Rovněž v druhém žalobním bodu byla obsažena námitka, která byla řešena v přestupkovém řízení. S touto námitkou se rovněž vypořádal zcela vyčerpávajícím a správným způsobem žalovaný a krajskému soudu proto nezbylo, než pouze odkázat na argumentaci žalovaného. Krajský soud se předně shoduje s žalovaným, tj. že *„uvedený institut nemá sloužit ke sledování mimoprocesních cílů, nýbrž jako záruka nestranného a nezájatého rozhodování v dané věci“*. Z námitek žalobce, resp. jeho zástupce, obsažených v tomto žalobním bodě, přímo „čiší“ účelová snaha uměle vytvořit problém tam, kde žádný neexistuje, a to za jediným účelem, tj. zbavit účelově žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek tím, že za použití až fantazijních úvah se snaží přesvědčit soud o tom, že všichni zaměstnanci odvolacího orgánu jsou z důvodu své údajné finanční motivace zainteresováni na tom, aby byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků. To však zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení a zástupce žalobce v tomto soudním řízení pouze tvrdí, aniž by předkládal nějaké relevantní důkazy, když tímto relevantním důkazem určitě nejsou jím předkládané internetové články. Pokud by žalobce měl vůbec mít nějakou naději na věcné přezkoumání správnosti jeho úvah, tak by musel předložit správním orgánům a potažmo i soudu konkrétní podklady konkrétně se týkající projednávané věci, svědčící o jím tvrzené zainteresovanosti zaměstnanců žalovaného na odsouzení žalobce. Stěžejní úvahou žalobce je jeho názor o tom, že se jedná o tzv. systémovou podjatost. Kdyby tomu tak bylo, tak by v podstatě v tomto státě nemohli v obdobných věcech vůbec zaměstnanci správních orgánů rozhodovat, a to i například v jiných věcech veřejného práva, tedy třeba i ve stavebních věcech. Zástupci žalobce se v podstatě jedná jen o „zablokování“ rozhodovací činnosti správních orgánů, které rozhodují v obdobných věcech. Judikatura, kterou zástupce žalobce v žalobě používá, je jako obvykle irelevantní, naopak na danou věc se vztahuje žalovaným citovaný rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33. V tomto rozsudku NSS uvádí následující závěr: *„S možnou podjatostí správní řád počítá pouze u takové úřední osoby, která se aktivně a bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu; výkonem pravomoci je z tohoto pohledu nutno rozumět jak podíl na formálním správním řízení, tak podíl na jednotlivých úkonech, v rámci nichž činí tyto osoby jisté úvahy, které se pak promítají v materiální podobě v právní sféře účastníků řízení. Naopak nelze nalézt rozumný důvod, proč by se mělo rozhodovat i o těch osobách, které se bezprostředně na výkonu pravomoci správního orgánu nepodílí.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, bod 36). Správný je i odkaz žalovaného na závěr, který je uveden v publikaci: Vedral, Josef. Správní řád, komentář. 2., aktualizované a rozšířené vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, strana 184, který v podstatě obhajuje postup žalovaného v daném případě, kdy zmocněnec žalobce vznesl námitku podjatosti vůči celému správnímu orgánu I. stupně až poté, co tento vydal rozhodnutí, kdy již námitka podjatosti neplní svůj účel a jedná se o námitku opožděnou, přičemž *„o námitce podjatosti má smysl rozhodovat jen tehdy, dokud není vydáno rozhodnutí ve věci samé, v odvolacím řízení by se musel odvolací orgán vypořádat s námitkou podjatosti úřední osoby v orgánu I. stupně již jen v rámci přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí ve věci a v řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo“* (srov. výše citovaná publikace, strana 184). Nelze nevidět, že tuto námitku doplnil zmocněnec žalobce zcela účelově, když ji mohl vznést ještě před vydáním rozhodnutí o této námitce. V podrobnostech pak krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které se touto námitkou zabývá, a

zejména pak na rozhodnutí ředitele Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 10. 4. 2019, v němž je uveden závěr, že námitka podjatosti není důvodná. Krajský soud nadále odmítá polemizovat se zcela fantazijními a nepodloženými, obecnými úvahami zástupce žalobce, nedoloženými žádným konkrétním údajem o tom, že by například ředitel žalovaného byl nějak finančně zainteresován na odsouzení žalobce.

36. Rovněž třetí žalobní bod je nedůvodný. Názor zástupce žalobce, že žalované rozhodnutí „měla učinit, sepsat, písemně vyhotovit výlučně oprávněná úřední osoba a to Mgr. I. K.“ je podle názoru soudu jen pokusem o vytvoření procesní pasti, navíc se jedná o již typizovanou námitku, kterou v obdobné věci v minulosti uplatnil předchůdce zástupce žalobce, dobře soudům známý zastupováním řidičů proti pokutám, Mgr. Topol, jehož pravidelně Mgr. Václav Voříšek zastupoval v minulosti u soudů v obdobných věcech v substituci, a to v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 32/2015, přičemž soud se s touto námitkou neztotožnil a NSS pak v dále citovaném rozsudku v řízení o kasační stížnosti vedené u NSS pod sp. zn. 7 As 158/2016 závěr zdejšího soudu potvrdil. V opačném případě, tj. když by bylo rozhodnutí žalovaného podepsáno dle této nesprávné úvahy, navíc nepodložené jediným odkazem na platnou právní úpravu či odkazem na judikaturu (kterými se obdobné žaloby sepsané tímto zástupcem obvykle jen hemží), tak by proto určitě zástupce žalobce sám svůj názor popřel a odkázal by naopak na rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016 – 69, dostupném na www.nssoud.cz, který mu musí být dobře znám (viz výše), kdy NSS dospěl mj. k následujícímu závěru:

„[48] Není v rozporu s § 15 správního řádu, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí správního orgánu a záleží na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní.“

37. Krajský soud se s tímto závěrem NSS ztotožňuje a zdůrazňuje, že Mgr. I. K. si určitě nevytvořila rozhodnutí žalovaného pro své vlastní potěšení, sama za sebe a pro sebe, ale že koncipovala rozhodnutí správního orgánu. Což ale automaticky bez dalšího neznamena, že jej měla i podepsat.
38. Žalobce svá tvrzení nepodepřel žádnou právně relevantní úvahou, v žalobě bez jakéhokoliv důkazu popisuje činnost vedoucího oddělení, v němž pracuje Mgr. I. K., jako kdyby s ním nebo s Mgr. I. K. seděl v kanceláři, tedy že vedoucí oddělení „řídí a kontroluje podřízené referenty a schvaluje a podepisuje nástin rozhodnutí podřízených tedy i ve věci oprávněné úřední osoby Mgr. I. K.“, poté klade otázku, „Co ostatně vedoucí oddělení dělají?“, na kterou si sám odpovídá slovy „Kontrolují pracovní dobu podřízených, zda vůbec pracují a schvalují výsledky jejich práce a povolují výstup práce mimo oddělení a úřad“. Z těchto ničím nepodložených vlastních hypotetických úvah vyvozuje svůj rovněž nepodložený závěr o tom, že „Skutečně nelze mít za to, že by vedoucí oddělení sám četl podrobně všechny spisy... a činil skutečně samostatné rozhodnutí, protože co by pak činili jemu podřízení referenti“. K tomu soud uvádí následující závěry:
39. Tato ničím nepodložená námitka obsahující zmíněnou otázku spekulativního charakteru je typickou ukázkou účelovosti námitek, obsažených v žalobách podávaných v obdobných věcech, zastupovaných zmíněným advokátem, která snad ani nemohla být míněna vážně. Ten v nich totiž obvykle „nadhodí“ nějaké své tvrzení, aniž by ho doložil a požaduje

implicitně po soudu, aby ten sám ex officio k němu vyhledával důkazy a prověřoval pravdivost různých verzí nastíněných v takové námitce, tedy v podstatě „otáčí“ důkazní břemeno, které leží na žalobci. K tomu je třeba provést nejprve výklad aplikace zásady oficiality v přestupkovém řízení. Ta, jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitok a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Tento závěr se týká i rozhodovací činnosti soudu, kdy v souladu s dispoziční zásadou, ovládající správní soudnictví, je žalobce povinen své tvrzení doložit důkazem [§ 71 odst. 1 písm. d) a e) s.ř.s.]. Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 nyní platného správního řádu, zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro věc podstatných skutečností. Stejně jako rozhodnutí správního orgánu nemůže obsahovat odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 34), tak i rozhodnutí soudu nemůže reagovat na takové otázky a nedoložené pochybnosti prověřováním ex offio všech žalobcem „nadhozených“ verzí bez konkrétních skutečností a důkazů. Ostatně soudní rozhodnutí má vypořádávat žalobní body a není jeho cílem odpovídat na poněkud prázdné otázky a spekulativní úvahy obsažené v žalobě. Navíc nepodložené žádným konkrétním tvrzením a už vůbec ne relevantním důkazem. Nebo to by k uvedeným úvahám zástupce žalobce měl soud provádět ex officio dokazování, například provést místní šetření, „sednout si“ k vedoucímu oddělení či k oprávněné úřední osobě a sledovat jejich činnost? I kdyby tak soud ad absurdum učinil, nebylo by ani reálné takovým důkazem prokázat to, zda žalované rozhodnutí vytvořené oprávněnou úřední osobou Mgr. I. K. opravdu vedoucí oddělení snad ani nečetl, a že ji pouze kontroloval, „*zda vůbec pracuje*“, nebo kontroloval její „*pracovní dobu*“, tedy například zda v práci nespí nebo nekoncepuje jen soukromé maily. Ostatně, vzhledem k vysoké kvalitě právě daného žalovaného rozhodnutí je třeba důvodně pochybovat o tom, že by si právě toto rozhodnutí, které důsledně vyvrátilo téměř všechny účelové námitky žalobce z jeho odvolání, vedoucí oddělení vůbec ani nepřečetl. I na tom je vidět pouze účelová snaha zástupce žalobce tímto žalobním bodem zpochybnit zákonnost žalovaného rozhodnutí i v případě, kdy on sám žádnými relevantními argumenty v době sepsu žaloby už zřejmě nedisponoval.

40. V mezilidských vztazích může být běžným jevem, že jeden s druhým si jen potřebuje pohrát, pobavit se na jeho úkor. Takový prostor však pro ničím nepodložené, spekulativní námitky obsažené v žalobě, ve správním soudnictví dán není.
41. Žalobce zároveň nezpochybňoval v žalobě, že žalovaný nepostupoval v souladu s Organizačním řádem Krajského úřadu Pardubického kraje, ale jen tvrdil, že žalované rozhodnutí musí podepsat jen ta oprávněná osoba, která jej „sepsala“, což pravda není, jak soud již výše uvedl, přičemž k vyvrácení této účelové námitky, navíc typizované ve formě procesní pasti, nebylo třeba provádět nějaké dokazování, stačila argumentace obsažená ve

výše citovaném rozsudku NSS, který správně žalovaný aplikoval ve svém vyjádření k žalobě a soud se s ním ztotožnil. Nelze i přehlédnout, že ve správním spisu je založen seznam oprávněných úředních osob v souladu s ust. § 15 odst. 2 a 4 správního řádu, tj. osob pověřených provádět úkony v daném řízení, v němž jsou uvedeni jak Mgr. I. K., tak i Mgr. A. K.

42. Ostatně v neposlední řadě je třeba konstatovat, že zástupce žalobce se sice pokoušel své závěry obhajovat v replice k vyjádření žalovaného (vyjádření žalovaného ze dne 22. 8. 2019 na čl. 34 a replika zástupce žalobkyně ze dne 11. 9. 2019 na čl. 46), ale s touto replikou se žalovaný zcela precizním způsobem vypořádal v dalším svém vyjádření (vyjádření žalovaného k replice ze dne 23. 9. 2019 na čl. 54), které zástupce žalobce již nezpochybnil. Například nereagoval na argumentaci žalovaného ve vztahu k žalobnímu bodu, který se týkal podpisu žalovaného rozhodnutí a jenž je zcela výstižně a správně opřena o názor všeobecně uznávaného právního teoretika ze správního soudnictví, profesora Josefa Vedrala, který v komentáři ve správním řádu uvedl následující: „*správní řád nejde tak daleko jako například zákon o soudech a soudcích, aby regulovat rozvrh práce v rámci správního orgánu, což konec konců není nutné, neboť v případě orgánů veřejné správy neexistuje (na rozdíl od výkonu soudnictví) ústavní právo na zákonného úředníka (srov. Vedral, Josef. Správní řád: Komentář. 2002. Aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOLA POLYGON, 2012, strana 197).*“ V tomto komentáři je zároveň uveden závěr o tom, že z § 15 odst. 2 ani z jiného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by ve správním řízení mohla za správní orgán vystupovat pouze jedna oprávněná úřední osoba a že by tak nemohla existovat zastupitelnost, resp. rozdělení procesních úkolů mezi několik osob. („*Pravidlem například bývá, že rozhodnutí podepisují vedoucí zaměstnanci, čemuž ustanovení § 15 odst. 2 nebrání...*“ – srov. strana 197-198 zmíněného komentáře ke správnímu řádu).
43. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
44. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. října 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce